

Ειρήνη Δ. Ρούγγου

Ο πόλεμος της μαγικής Νεροκοιτοκίθας

Εκδόσεις Ζήτη
Θεσσαλονίκη 2010

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα

ISBN 978-960-456-207-7

© Copyright, 2010, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Ρούγγου Ειρήνη

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία	Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ
Εκτύπωση	18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας
Βιβλιοδεσία	Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19
	Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:
Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:
Στόα του Βιβλίου (Πεσματζόγλου 5), 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ:
Ασκληπιοῦ 60, 114 71 Αθήνα
Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Ζύνοντας στην έρημο και ψάχνοντας για το «διάφανο χρυσό»

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν στην ημίερημη περιοχή Σαχέλ της Δυτικής Αφρικής, νότια της Σαχάρα, και γύρω από μία μεγάλη οάση δύο φυλές: η φυλή Φουλάν και η φυλή Ουλάν. Τα χωριά τους ήταν γειτονικά και οι σχέσεις μεταξύ τους πολύ καλές. Αντάλλασσαν διάφορα δώρα και προϊόντα, γιόρταζαν μαζί τις μεγάλες θρησκευτικές γιορτές τους, βοηθούσαν η μία την άλλη σε περιόδους μεγάλης ξηρασίας ή καταρρακτωδών βροχών. Γιατί στην έρημο, αν και οι βροχές είναι σύντομες και σπάνιες, ωστόσο μία ή δυο φορές το χρόνο πέφτει μια ορμητική βροχή που μπορεί να προκαλέσει πλημμύρες. Καμιά φορά πάλι μπορεί να περάσουν και πέντε, ακόμα και δέκα ολόκληρα χρόνια, χωρίς να βρέξει καθόλου!

Το μόνο που «χώριζε» τις δύο φυλές και τους οικισμούς τους ήταν μια κολοκυθιά, που είχε φυτρώσει εκεί, ποιος ξέρει πώς και από πότε. Γιατί οι κολοκυθιές δεν

ευδοκιμούν σε τέτοιες περιοχές με πολύ υψηλές θερμοκρασίες και λιγοστό νερό, όπως οι έρημοι. Αλλά στη μαγεία, φαίνεται, όσο και στα παραμύθια, όλα είναι δυνατά. Αυτή η κολοκυθιά, λοιπόν, που ήταν μαγική, αλλά που κανείς μέχρι τότε δεν το γνώριζε, όριζε γεωγραφικά τα σύνορα του κάθε χωριού.

Τα χρόνια περνούσαν και οι κάτοικοι των δύο χωριών ζούσαν ειρηνικά, μονοιασμένοι κι ευτυχισμένοι. Η ζωή τους ήταν βέβαια σκληρή, καθώς είναι πολύ δύσκολο να επιβιώσει κανείς μέσα στην τρομερή ζέστη και την απελπιστική έλλειψη νερού. Γιατί στη διάρκεια της μέρας η θερμοκρασία στην έρημο μπορεί να φτάσει ακόμη και τους 80 °C, το βράδυ όμως κάνει πολύ κρύο, καθώς η θερμοκρασία πέφτει απότομα στους 20-25 °C ή ακόμα και στους 2 °C.

Εκείνοι όμως δεν παραπονιόνταν. Είχαν γεννηθεί σ' αυτόν τον τόπο και τον αγαπούσαν. Κι έδιναν καθημερινά σκληρό αγώνα με τις δύσκολες καιρικές συνθήκες, για να επιβιώσουν, όπως άλλωστε και τα τόσα πολλά φυτά και ζώα της ερήμου.

Τις μέρες που η ζέστη ήταν αφόρητη άνοιγαν λάκκους όπου ξάπλωναν ή κατέφευγαν σε σπηλιές για να προστατευθούν από τις καυτές ακτίνες του ήλιου, ενώ τη νύχτα κυνηγούσαν αντιλόπες και λαγούς της ερήμου. Άλλοτε πάλι περιπλανιόνταν ψάχνοντας για χυμώδη φυτά και καρπούς ή για νερό. Τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου καλλιεργούσαν σιτάρι και βαμβάκι ή έβοσκαν

μαζί τα πρόβατα, τα βόδια, τα κασίκια, τις στρουθοκαμήλους και τις καμήλες τους μέσα στη χλοερή όαση, τραγουδώντας διάφορα παινευτικά τραγούδια για τα κοπάδια τους.

Το νερό τούς ήταν λιγοστό και γι' αυτό πολύτιμο. Διάφανο χρυσό συνήθιζαν να το αποκαλούν, γιατί σ' αυτά τα άνυδρα μέρη το νερό ήταν το πολυτιμότερο αγαθό που είχαν μετά την υγεία. Γι' αυτό έβρισκαν διάφορους τρόπους για να το αποκτήσουν. Είτε άνοιγαν πηγάδια είτε το αποθήκευαν με προσοχή γεμίζοντας μ' αυτό άδεια κελύφη από αυγά στρουθοκαμήλου και τα έθαβαν μέσα σε λάκκους, για να τα διατηρούν δροσερά και ασφαλή.

Ήρθαν όμως καιροί δύσκολοι. Γιατί η φυλή των Φουλάν κι εκείνη των Ουλάν ζούσαν, όπως είπαμε, γύρω από μια μεγάλη στενόμακρη όαση στο κέντρο της απέραντης ερήμου. Όλη τους η ζωή εξαρτιόταν από τη βλάστηση της όασης και από το «διάφανο χρυσό» που μέρα με τη μέρα όλο και λιγόστευε. Εδώ και λίγα χρόνια οι βροχές όλο και σπάνιζαν, ώσπου ήρθε μια εποχή που το νερό δεν έφτανε πια για να καλύψει τις ανάγκες τους. Τα ελάχιστα ποτά-μια ξεράθηκαν, τα λιγοστά πηγάδια τους στέρεψαν και οι άνθρωποι και στα δυο χωριά αναγκάζονταν να διανύουν μεγάλες αποστάσεις δύο και τρεις φορές την ημέρα, για να βρουν πηγές με νερό και να γεμίσουν τις κανάτες τους. Γι' αυτό υπέφεραν πολύ. Πείνα, δίψα, ασθένειες τους χτυπούσαν αλύπητα και τους έκαναν δυστυχημένους.